

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
putem
TRGOVAČKOG SUDA U OSIJEKU

Na broj: **P-612/2015**

Tužitelj: **POSOJILNICA BANK PLIBERK (KREDITBANK, Bleiburg)**
Völkermarkter Strasse 1/a
Republika Austrija, Bleiburg/Pliberk
zastupan po punomoćniku Draženu Štiviću, odvjetniku u Županji

Tuženik: **Stečajna masa iza Jelen d.d. u stečaju**
OIB: 15530941700
Vinkovci, S.S. Kranjčevića 31
zastupan po stečajnom upravitelju Kati Rašić, a ova po Nikoli Sabljaku,
odvjetniku u OD Zec i partneri d.o.o. Osijek

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE
VRHOVNOM SUDU REPUBLIKE HRVATSKE

- protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. 76 PŽ-632/2022-2 od 16. ožujka 2022. godine

Tuženik je radi zastupanja u ovoj pravnoj stvari ovlastio kao punomoćnike odvjetnike u Odvjetničkom društvu Zec i partneri d.o.o., Kardinala A. Stepinca 4, Osijek pa predlaže sva pismena nadalje dostavljati imenovanim punomoćnicima.

Dokaz: Punomoć

Sukladno odredbi članka 91. a. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj 53/91 do 79/19, u daljnjem tekstu: ZPP) tuženik podnosi ovaj prijedlog putem punomoćnika koji je odvjetnik.

Prilog: potvrda o upisu u Imenik odvjetnika Hrvatske odvjetničke komore

Prijedlog za dopuštenje revizije Vrhovnom sudu Republike Hrvatske tuženik podnosi na temelju odredbi čl. 382. do čl. 400. ZPP-a te čl. 117. st. 4. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a (Narodne novine, broj 70/19) protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. 76 PŽ-632/2022-2 od 16. ožujka 2022. godine prema odredbi čl. 385., čl. 385a, čl. 387., čl. 388. ZPP-a jer su pravna pitanja, koje tuženik nastavno u prijedlogu postavlja, važna za odluku u sporu, za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni kao i za razvoj prava kroz sudsku praksu.

PRAVNA PITANJA

Može li se meritorno odlučivati o tražbini stečajnog vjerovnika ako isti svoju tražbinu nije prijavio stečajnom upravitelju u stečajnom postupku odnosno može li se nakon otvaranja stečajnog postupka donijeti kondemnatorna presuda kojom se stečajnom dužniku nalaže isplata potraživanja stečajnog vjerovnika nastalog prije otvaranja stečajnog postupka ili tužbeni zahtjev mora biti deklaratorne naravi, radi utvrđivanja osnovanosti tražbine vjerovnika?

Može li stečajni vjerovnik kao tužitelj svoje potraživanje prema tuženiku - stečajnom dužniku ostvariti kao da stečajni postupak nad stečajnim dužnikom nije otvoren?

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Osijeku broj P-612/2015 od 13. lipnja 2016. godine, odbijen je tužbeni zahtjev tužitelj POSOJILNICA BANK za isplatom iznosa od 275.000,00 EUR u cijelosti te je naloženo tužitelju naknaditi tuženiku Jelen d.d. Županja troškove postupka od 126.919,50 kn.

Dokaz: uvid u spis

Protiv navedene presude, tužitelj je uložio pravovremenu žalbu, u povodu koje je spis proslijeđen na donošenje drugostupanjske odluke Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, no, isti je nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom remisorno vraćen prvostupanjskom sudu radi utvrđivanja prekida postupka.

Rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku broj P-612/15 od dana 15. ožujka 2017. godine utvrđen je prekid postupka u ovoj pravnoj svari, budući da je nad trgovačkim društvom Jelen d.d. Županja otvoren stečajni postupak.

Dokaz: rješenje o prekidu postupka

Uvidom u rješenje o utvrđenim tražbinama u stečajnom postupku Trgovačkog suda u Osijeku broj St-178616-26 od 3. veljače 2017. godine, vidljivo je kako društvo POSOJILNICA BANK nije prijavilo svoju tražbinu kao tražbinu stečajnog vjerovnika, a navedena činjenica među parničnim strankama niti nije sporna.

Dokaz: rješenje o utvrđenim tražbinama

Nesporno je i kako je POSOJILNICA BANK kao tužitelj prekludirana glede podnošenja prijave tražbine u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom Jelen d.d. Županja u stečaju, odnosno sud bi istu odbacio primjenom odredbe čl. 257. Stečajnog Zakona (Narodne novine, broj: 71/15, u daljnjem tekstu: SZ).

Budući da je tuženik stečajni dužnik, preduvjet da bi se po tužbi tužitelja uopće mogla voditi parnica je da je tužitelj prijavio svoju tražbinu koja je predmet parnice, u stečaju nad

tuženikom te da mu je ta tražbina osporena. Parnični postupak P-6125/15 pred Trgovačkim sudom u Osijeku mogao bi se dalje voditi jedino po tužbenom zahtjevu koji bi glasio na utvrđenje postojanja tražbine koja je predmet postupka i to ukoliko bi ta tužiteljeva tražbina bila osporena u stečajnom postupku, sve sukladno čl. 266., čl. 270. i čl. 270. SZ-a.

Prema tome, kako tužitelj, kao vjerovnik stečajnog dužnika, ovdje tuženika, nije svoju tražbinu prijavio u stečajni postupak koji se vodi nad tuženikom, tražbina mu nije niti mogla biti ispitana, te isto predstavlja negativnu procesnu pretpostavku za daljnje vođenje ovog postupka, slijedom čega, valja odbaciti tužbu tužitelja.

Međutim pored nesporno utvrđene činjenice kako tužitelj nije svoju tražbinu prijavio u stečajnom postupku, drugostupanjski sud u konačnici donosi meritornu odluku povodom žalbe tuženika i to na način da preinačuje prvostupanjsku odluku kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja i nalaže tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 275.000,00 EUR-a s pripadajućim zateznim kamatama te naknaditi troškove postupka u iznosu od 300.148,44 kn.

Naime, drugostupanjski sud u svom obrazloženju samo šturo obrazlaže kako nije sporno da je nad tuženikom nakon donošenja prvostupanjske pobijane presude otvoren stečajni postupak rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj St-1786/2016 od 18. studenog 2016. i da u tom postupku tužitelj nije prijavio svoju tražbinu, ali to nije od utjecaja na donošenje odluke u nastavljenom postupku jer drugostupanjski sud ispituje osnovanost tužbenog zahtjeva u trenutku donošenja pobijane presude (pasus 9 obrazloženja drugostupanjske presude).

Tuženik smatra kako je donošenje meritorne odluke u konkretnoj situaciji nezakonito jer je protivno kogentnim odredbama Stečajnog zakona, a pored toga je protivno već zauzetim pravnim shvaćanjima županijskih sudova, Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske kao i revizijskim shvaćanjima Vrhovnog suda Republike Hrvatske, slijedom čega predstavlja opasan presedan, koji dovodi do pravne nesigurnosti i neravnopravnosti stranaka u primijeni prava.

Važnost pravnog pitanja za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni

Pobijana odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-632/2022-2 od 16. ožujka 2022. godine u suprotnosti je sa jedinstvenim stavom sudske prakse, i čitavim nizom odluka drugostupanjskih sudova pa i Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

Naime, sudovi zauzimaju jedinstven stav kako iz odredbi čl. 165. i 167. SZ-a (ranije članci 95. i 96. SZ-a/12) jasno proizlazi kako je obveza svih stečajnih vjerovnika da svoja potraživanja prijave u stečajnom postupku, jer je prijava tražbine u stečajni postupak pretpostavka da bi vjerovnici mogli ostvariti svoje tražbine prema stečajnom dužniku i da bi se postupak mogao nastaviti nakon što tražbine budu ispitane na ispitnom ročištu, odnosno kako obveza prijave tražbine u stečajnom postupku ne trpi izuzetke.

Nadalje, odredbom čl. 269. SZ-a propisano je da ako je u vrijeme otvaranja stečajnog postupka već pokrenut parnični postupak o tražbini pred državnim ili arbitražnim sudom, postupak radi utvrđivanja tražbine nastaviti će se preuzimanjem te parnice. Prijedlog za nastavak parnice može staviti vjerovnik čija je tražbina osporena, u roku od 8 dana od primitka

rješenja o upućivanju u parnicu. Osporavatelj parnicu nastavlja u ime i za račun dužnika. Ako vjerovnik osporene tražbine koji je upućen na parnicu ne predloži nastavak parnice u tom roku, smatrat će se da je odustao od prava na vođenje parnice.

Iz navedenog proizlazi da ukoliko je prije otvaranja stečajnog postupka već bila u tijeku parnica, tada u slučaju osporavanja tražbine, koja je predmet te parnice, vjerovnik treba podnijeti prijedlog za nastavak prekinutog postupka u smislu odredbe čl. 269. 1. SZ-a.

Ukoliko bi stečajni upravitelj njezinu tražbinu osporio (budući da je u trenutku prijave tužbeni zahtjev tužiteljice bio odbijen), tada bi tužitelj mogao nastaviti predmetni parnični postupak ako bi bio stavljen prijedlog za nastavak predmetnog postupka sukladno odredbi čl. 269. SZ-a. Međutim, u takvoj situaciji tužitelj više ne bi mogao isticati kondemnatorni tužbeni zahtjev (na isplatu) nego bi morao urediti tužbu i isticati deklaratorni tužbeni zahtjev (na utvrđenje tražbine).

Prema tome, budući da tužitelj kao stečajni vjerovnik svoje potraživanje može nakon otvaranja stečajnog postupka ostvariti samo u stečajnom postupku te u situaciji kada je tužitelj propustio svoje potraživanje prijaviti u stečajni postupak, nedostaje procesna pretpostavka iz čl. 167. SZ -a za vođenje ovog parničnog postupka, slijedom čega je tužbu u ovoj pravnoj stvari valjalo odbaciti, a ne o istoj meritorno odlučivati.

Dokaz: presuda Županijskog suda u Splitu broj GŽ-2909/2017
presuda Županijskog suda u Splitu broj GŽ-435/2022
presuda Vrhovnog suda RH broj Revr-578/15
rješenje Trgovačkog suda u Varaždinu broj P-219/2017
uvid u presude VTS RH - broj: PŽ-5180/05 od 9. rujna 2005., PŽ-4884/08 od 26. studenog 2008., PŽ-1932/08 od 3. listopada 2008., PŽ-7278/05 od 3. siječnja 2006., PŽ-3761/01 od 11. rujna 2001., PŽ-6738/05 od 2. prosinca 2005., PŽ-7794/04 od 22. ožujka 2007., PŽ-523/03 od 9. svibnja 2006. i PŽ-6503/05 od 6. svibnja 2008.

Dakle, pobijana presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. 76 PŽ-632/2022-2 od 16. ožujka 2022. godine stvorila bi sudsku praksu, koja je u koliziji sa svom postojećom sudskom praksom, što bi dovodi to pravne nesigurnosti i nejednakosti primjene procesnih instituta i instituta Stečajnog zakona u odnosu na pojedine stranke.

Važnost pravnog pitanja za odluku u sporu

Nadalje, pogrešan pravni pristup drugostupanjskog suda u konkretnoj situaciji doveo je do toga da se punomoćnik tužitelja, nakon primitka drugostupanjske odluke obraća stečajnoj upraviteljici te traži isplatu dosuđenih parničnih troškova i to na teret stečajne mase.

Dokaz: dopis tužitelja od 28. 4. 2022 .godine

Dakle, tužitelj se sada ponaša kao da nad tuženikom uopće nije otvoren i vođen stečajni postupak te se hoće prioritarno namiriti u odnosu na sve stečajne vjerovnike, a što je protivno temeljnim načelima i zakonskim odredbama Stečajnog zakona, a u navedenu ga je poziciju dovela upravo pobijana drugostupanjska odluka.

Imajući u vidu činjenicu kada je nastala tražbina tužitelja, isti definitivno ne može biti vjerovnik stečajne mase, no, budući da se tužitelj sa svojom tražbinom nije prijavio u stečajni postupak isti nije niti stečajni vjerovnik i upravo zbog toga tuženik smatra kako u konkretnom slučaju nije bilo mjesta meritornom odlučivanju o tužiteljevom tužbenom zahtjevu, budući da isti nije prijavio svoje potraživanje u stečajni postupak.

Ukoliko bi se prihvatio ovakav stav drugostupanjskog suda, postavlja se pitanje zašto se u identičnim situacijama (postupci na odlučivanju u povodu žalbe pred drugostupanjskim sudom) uslijed otvaranja stečajnog postupka uopće prekidaju parnični postupci te se spisi remisorno vraćaju prvostupanjskim sudovima zbog otvaranja stečajnog postupka nad tuženicima?

Ako je drugostupanjski sud odlučuje samo na temelju stanja kakvo je bilo u trenutku zaključenja glavne rasprave (kako navodi u obrazloženju svoje drugostupanjske odluke), tada u konkretnoj situaciji nije niti trebao vraćati remisorno spis prvostupanjskom sudu i utvrđivati prekid postupka, već je naprosto samo trebao donijeti drugostupanjsku odluku.

Po mišljenju tuženika, drugostupanjski je sud pravilno postupio u dijelu utvrđivanja prekida parničnog postupka i remisornog vraćanja prvostupanjskom sudu (nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom), ali je postupio protivno zakonu, postojećoj sudskoj praksi i zauzetim pravnim shvaćanjima kada je meritorno odlučivao o tužbenom zahtjevu tužitelja, pored nesporne činjenice kako isti svoje potraživanje nije prijavio u stečajni postupak, iako je nesporno kako je tražbina nastala prije otvaranja stečajnog postupka.

Pravilan pristup drugostupanjskog suda postavljenim konkretnoj situaciji i pravnim pitanjima postavljenim u ovom prijedlogu doveo bi do drugačijeg ishoda konkretnog sudskog spora, odnosno do odbacivanja tužiteljeve tužbe u ovoj pravnoj stvari.

Slijedom navedenoga, predlaže se Vrhovnom sudu Republike Hrvatske da po prijedlogu tuženika, na temelju odredbe članka 385. članka 385. a, članka 386, članka 387, članka 388. Zakona o parničnom postupku dopusti reviziju protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. 76 PŽ-632/2022-2 od 16. ožujka 2022. godine, i to pravnom pitanju koje tuženik postavlja u ovom prijedlogu jer je riječ o pravnom pitanju koje je važno za odluku u sporu, za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni kao i za razvoj prava kroz sudsku praksu.

U Osijeku, 17. svibnja 2022. godine

Tuženik po punomoćniku: